

Chờ Đợi Đến Giờ Lâm Chung Mới Ăn Ở Liêm Chính!

Chứng từ của bà Annick (người Pháp) từ ước muốn thành công trong nghề nghiệp đến thành công trong cuộc sống hôn nhân và gia đình.

Tôi chào đời trong một gia đình khá giả, được giáo dục trong các ký túc xá nổi tiếng. Nhưng cuộc sống nơi mái ấm lại là ác mộng. Thân phụ tôi là kỹ nghệ gia giàu có

thường đánh đập tôi. Thân mẫu tôi không biết yêu thương con cái. Năm lên 4 tuổi tôi đã có ý tưởng đi theo bạn bè để thoát cảnh hỏa ngục gia đình. Trong thời thơ ấu tôi cam chịu mọi khổ khổ và không hé môi nói với ai lời nào. Nơi nhà trường, tôi học tập vừa đủ để khỏi bị ở lại lớp vì thân phụ tôi không muốn đứa con nào thất bại trong việc học.

Vào đại học tôi sung sướng nếm hưởng mùi vị tự do. Tôi tha hồ làm tất cả những gì tôi ưa thích. Chuyện nào ngăn cấm, tôi lại càng ước muốn thực hiện cho bằng được! Tôi đùa chơi với lửa với dao và với hiểm nguy! Có điều may mắn là tôi không bao giờ vượt quá một số lần mức ngăn cấm quan trọng. Không rõ lý do tại sao.

Tôi thành công ngay khi bước chân vào đời. Tôi có được việc làm tốt. Tôi lăn xả vào công việc. Lý tưởng duy nhất của tôi lúc ấy là đạt mức chuyên nghiệp cao và kiếm thật nhiều tiền. Thời gian ngắn sau đó tôi thành hôn với người bạn trai. Tôi hoàn toàn mù tịt về cuộc sống lứa đôi. Tôi càng không biết gì về đời sống gia đình. Tôi sinh hạ hai đứa con. Nhưng đối với tôi, nghề nghiệp chiếm địa vị ưu tiên. Tôi thuê người chăm sóc hai đứa con nhỏ ở nhà. Phần tôi, tôi dành trọn thời giờ cho công việc. Tôi điều khiển một dịch vụ có chân trong lãnh vực quốc tế. Vì thế tôi phải di chuyển rất nhiều: từ nước này sang nước khác. Tôi sống giữa 2 chuyến bay. Chồng tôi và tôi chúng tôi có rất ít liên hệ gia đình. Thỉnh thoảng chúng tôi loáng thoáng gặp nhau. Có lẽ nhờ thế mà chúng tôi chưa đi đến chỗ ly dị làm tan vỡ gia đình!

Xét về phương diện thế trần, tôi là kẻ thành công trong cuộc sống. Tôi có việc làm tốt với lương bổng cao. Tôi là kẻ hạnh phúc. Thế nhưng tận thâm tâm tôi vẫn cảm thấy mình thiếu thốn cái gì đó.

Một ngày, đứa cháu gái mời tôi tham dự một buổi gặp gỡ cuối tuần có đề tài về gia đình. Tôi từ chối ngay lấy lý do không có giờ rảnh. Nhưng rồi vào chiều thứ bảy, lúc ở sở về, tôi tình cờ chạm mặt cháu gái. Không hiểu tại sao tôi vui vẻ nhận lời tháp tùng cháu đi đến cuộc gặp gỡ. Ban đầu tôi lơ đãng nghe bài thuyết trình. Nhưng từ từ các lời nói như rót vào tai, thâm nhập vào tâm trí. Tôi lo âu tự hỏi:

- Cuộc sống gia đình của mình đang ở mức độ nào?

Tự hỏi rồi tôi tự giải đáp:

- Đã đến lúc cần phải ổn định cuộc sống gia đình! Nhưng ổn định bằng cách nào? Thừa bằng cách từ bỏ nghề nghiệp!

Nghĩ đến đây tôi cảm thấy bị bán loạn. Bởi lẽ giải pháp từ bỏ nghề nghiệp để dành thời giờ phục vụ chồng con là điều không thể xảy ra đối với tôi lúc ấy!

Nhưng THIÊN CHÚA Nhân Lành đã ghé mắt trông coi cuộc đời tôi. Ngài từ từ tỏ hiện và giải tỏa mọi khúc mắc. Tận nơi kín ẩn của lòng mình, tôi như trực giác sẽ có ngày tôi dâng hiến cuộc đời để phục vụ một cái gì cao cả hơn. Nhưng đây chỉ là tư tưởng lơ mờ. Tôi chưa hiểu trọn ý nghĩa của nó.

Sáng Chúa Nhật hôm sau, thay vì đi làm, tôi ở nhà. Chồng tôi rất ngạc nhiên về chuyện bất thường này. Nhưng chàng không nói gì. Tôi ở nhà dùng bữa trưa với chồng và 2 con. Ban chiều tôi đến sở làm việc.

Từ đó tâm trạng tôi bắt đầu đổi khác. Tôi tự đặt nhiều câu hỏi về lối sống hiện tại. Tôi cảm thấy cần phải thay đổi nhưng không biết phải thay đổi như thế nào. Tôi cần được hướng dẫn. Sau cùng tôi quyết định tiếp tục tham dự các buổi thuyết trình về đề tài gia đình. Cùng lúc, tôi dành ưu tiên cho cuộc sống gia đình.

Càng đi sâu vào vấn đề tôi càng hiểu rõ cần phải có thời gian để ổn định và để thiết lập niềm hiệp nhất gia đình giữa vợ chồng và con cái. Sau này, chồng tôi thổ lộ với tôi rằng lúc ấy chàng đang toan tính chuyện ly dị vợ, nếu tôi cứ tiếp tục lối sống bên ngoài gia đình.

Dần dần hai vợ chồng tôi có thể trao đổi đối thoại lắng nghe và hiểu nhau. Chúng tôi đâu ngờ rằng, trong thời gian qua, chúng tôi đã tạo cho nhau không biết bao nhiêu thù hận, oán ghét và cay đắng .. Giờ đây chúng tôi phải xóa hết, bỏ hết. Với thời gian, niềm an bình được thiết lập nơi tổ ấm và mối hiệp thông sâu xa nối kết hai vợ chồng tôi lại với nhau.

Chỉ còn vấn đề nghề nghiệp. Không thể một sớm một chiều tôi có thể cắt đứt tất cả. Tôi đành phân chia thành nhiều giai đoạn. Tôi bắt đầu bỏ rơi lãnh vực quốc tế. Tôi giảm bớt các cuộc di chuyển. Sau cùng tôi bước vào giai đoạn quyết định chung kết. Một hôm, tôi khám phá ra nơi một giáo xứ ở thủ đô Paris có một cộng đoàn gồm toàn các nhân viên thiện nguyện. Tôi nghĩ ngay đến chuyện trở thành nhân viên thiện nguyện.

Trở thành nhân viên thiện nguyện quả là bước hoán cải quan trọng trong cuộc đời tôi. Làm việc không lãnh lương!!! Dành trọn thời giờ để phục vụ tha nhân cách nhưng không!!! Một con đường mới mở ra trước mặt tôi. Con đường thật đau thương nhưng có sức mạnh giải thoát. Từ ngày trở thành tôi tớ phục vụ theo tinh thần Phúc Âm, tôi được lớn mạnh trong Đức Tin. Tôi tiến nhanh trên con đường phó thác. THIÊN CHÚA Quan Phòng quả đã cầm tay tôi dẫn đi những bước không lờ. Muôn đời tôi ca ngợi lòng thương xót vô biên của Ngài.

... ”Học trước đã rồi hãy nói sau; để ngừa bệnh, con hãy uống thuốc. Trước khi xét đoán, hãy tự kiểm điểm, thì trong giờ Chúa đến viếng thăm, con sẽ được khoan hồng. Để khỏi mang bệnh, con hãy hạ mình xuống, trong lúc ốm đau vì tội lỗi, con hãy tỏ lòng ăn năn. Hãy giữ lời khấn hứa đúng thời, đừng chậm trễ, chớ đợi đến giờ lâm chung mới ăn ở liêm chính. Trước khi khấn hứa, con hãy lo dọn mình; đừng làm như người thử thách THIÊN CHÚA. Hãy nhớ đến cơn thịnh nộ trong những ngày cuối cùng, đến giờ báo oán, khi Người ngoảnh mặt đi. Hãy nhớ đến thời đói kém, khi con dư dật; khi giàu có, hãy nhớ đến cơn nghèo khổ và nỗi khôn cùng. Từ sáng sớm tới chiều tà, thời gian thay đổi; trước mặt THIÊN CHÚA, tất cả đều mau qua. Người khôn ngoan thì thận trọng trong mọi sự, và giữ mình khỏi lầm lỡ trong ngày tội lỗi hoành hành. Ai thông minh thì biết khôn ngoan, và ca tụng kẻ tìm được khôn ngoan. Những người thạo ăn nói, chính họ cũng trau dồi khôn ngoan, và nhả ngọc phun châu thành những câu ngạn ngữ tuyệt vời” (Sách Huấn Ca 18,19-29).

(“Il a changé ma vie! Dieu je L'ai rencontré”, Tome II, Éditions de l'Emmanuel, 2001, trang 39-46)